

NOTICIES de la FUNDACIÓ

14 de Juny 2008

fundacio@societatiprogres.org

LA SOPA DE PEDRA O LA PEDRA DE XAROP.

Conte adaptat d'anònim europeu per José Ignacio Pastor

➔ **Un grup de voluntaris, savis, activistes d'una organització progressista, estaven fent una col·lecta per un país. Un país en el qual les gents tenien fama de ser molt agarrades.**

Van caminar per comarques i ciutats, per pobles i barris. Van arribar a la plaça d'un barri per descansar, després d'intentar recaptar ajuda pel seus projectes, però allí no els hi van voler donar res. Així que com era l'hora de diàni i estaven molt famolencs van dir: -Doncs anem a fer una sopa de pedra per xuplar-se els dits. Ni curt ni mandrós van agafar una pedra del sòl, la van netejar i la van mirar molt bé per a comprovar que era l'adequada, la pedra idònia, LA PEDRA PER A FER UNA SOPA. Era una pedra màgica. Els veïns es van començar a riure dels activistes. Deien que estaven bojós, que vaja disbarat més gros. No obstant això, els voluntaris els van dir: -Com! No em diguen que no han menjat mai una sopa de pedra? Però si és un plat exquisit! -Això caldria veure'l, vell boig! -van dir els veïns. Precisament açò últim és el que esperaven escoltar els astuts activistes. De seguida van rentar la pedra de bon tros amb molta cura, en la font que hi havia al bell mig de la plaça. A les hores un va dir, -Ens poden prestar un calder? Així podré demostrar-los que la sopa de pedra és un menjar exquisit. Els habitants d'aquell barri es reien d'aquests homenets, però li'ls van donar una perola per a veure fins a on arribava la seua bogeria.

Amb molta parsimònia, amb molta cura i a càmera lenta, una de les activistes va dipositar al fons del perol, la pedra. Un dels voluntaris va omplir l'olla d'aigua i els va preguntar: -Els importaria deixar-me entrar en la seua casa per a posar l'olla al foc? Un dels veïns, el de la casa blava, els va convidar a entrar i li'ls va ensenyar on estava la cuina. - Van encendre el foc i van començar a remenar i remenar l'aigua i la pedra, van fer un tast i exclamant Uhmhmhmhm, ja està agarrant sabor; però està una miqueta sòset, desaborida, li manca un pessic de sal. L'amo de la casa, els va oferir un tassó amb sal i van agarrar una miqueta i la van posar al caldo.

Per descomptat, si tinguérem un poc de col, després ens

xuclarien els dits amb aquesta sopa. Una dona, burlant-se d'ells, els va dir que aguaitaren un moment, que desseguida els portava una col de cabdell de la seua horteta, i perquè realment pogueren xuplar-se els dits, va aparèixer portant també una creïlla i un manoll d'api. -Per descomptat que això millorarà la nostra sopa moltíssim -li va contestar l'activista que remenava el brou.

Ai, quina llàstima! -va dir un dels activistes-. Si tinguérem un poc de carn la sopa estaria encara més rica. La mare de la família li va donar un tros de carn davant la burla de tota la seua família. El voluntari més vell, la va tirar en l'olla i va continuar remenant l'aigua amb la carn, la pedra, la col, la creïlla i l'api.

Quan va trencar a bullir l'aigua, van tornar a tastar-ho i uhmhmhmhm no sé, alguna cosa li falta, tasta tasta,... U dels veïns joves va dir "Jo tinc unes verduretes a la nevera... Després que el jove portara les verduretes, l'activista vell les va rentar, va trossejar i va tirar dins del calder en el qual l'aigua bullia ja a borbollons. -Un tros de xoriço i tindrem una sopa de pedra digna d'un rei. -Doncs pren ja el xoriço, captaires bojós, va dir el més vell dels veïns. Alguns altres veïns i veïnes van dur algunes cosetes de sa casa: un trosset de cansalà, un pèsols, tomates, sebes, etc. Coses aparentment molt variades i que no semblaven casar unes amb altres.

Ho van tirar tot dins de l'olla i la van deixar bullir durant una estoneta, i finalment un dels xiquets que venia amb els activistes va traure de la seua motxilla un trosset de pa que li quedava del desdijuni, li van escudellar en un plat fons una cullerada de sopa i anant al mig de la plaça, a un banquet, es va assegurar i un mos al pa i una cullerada de sopa englopada, poc a poc es va fer amb tot el plat. Els veïns ho miraven bocabadats, i el xiquet es menjava la carn i les verduretes, banyava el seu pa en el brou i al final se'l bevia. No va deixar al plat ni gota de sopa.

Finalment els activistes van dir, sembla que està bona no? I van organitzar el menjar per a tots els veïns i veïnes i també per a tots ells. Tots junts es van sentar a dinar una suculent i nutritiva sopa.

Quan van acabar de menjar van agafar la pedra, la van netejar amb aigua, la van assecar amb un drap de la cuina i l'hi van guardar en una motxilla -Amic, -li va dir una de les veïnes : perquè et guardes la pedra? -

Doncs per si hem de tornar a usar-la altre dia. I van marxar cap a una altra ciutat, cap a un altre poble, cap a un altre barri; per continuar fent sopa de pedra amb la implicació de tots i totes. Que la pedra XAROP siga la nostra pedra per a fer una sopa de brou concentrat, amb tota l'enorme varietat de rics ingredients que tenim entre les organitzacions progressistes valencianes per a fer una societat millor, més rica, amable i justa.

I ara després d'aquesta jornada, ja podem posar-nos en camí per a fer entre tots la sopa.